

mig. Far är fällan hemma, och när ingen hör på mig, kan jag väl icke bedja?"

"Det kan du. Gud hör dig, det behöfs icke, att någon annan hör på dig."

"Men hvad skall jag säga? Jag wet ingenting, som passar."

Sofia förklarade nu, att Gud blott ser till hjertat; att Han är stor och helig, men god och öm, samt älskar alla människor, isynnerhet små barn, som förtrösta på honom, och att hon borde bedja alla dagar, att Herren wille förlåta hennes synder för Jesu Kristi skull.

"Kan jag äfwen få säga: Twå mig, att jag må snöhwit warda?"

"Ja, det får du wisst. Will du, skola wi nu bedja tillsammans?"

Lena jakade gladt, och de begge barnen knäböjde. Sofia bad högt, ensaldigt och förtröstanfullt, och Lena instämde med allwar och gladt hjerta i hennes böner. När Sofia tystnade, frågade Lena:

"Tror du nu jäkert, att Gud hört oss?"

"Ja, Lena, Han skall gifwa oss allt hvad wi bedt om."

Ett uttryck af ljuf frid spred sig öfwer Lenas ansigte; den gode Herden hade sökt och funnit ett litet lam, som Han snart ämnade bära hem till färahuset. Hon bad att få höra mera ur Bibeln, och wid berättelsen om Jesu lidande och död strömmade tårarne ur hennes ögon. Hon kunde knappt uthärda att lyssna till beskrifningen om korsfästelsen; men när Sofia kom till uppståndelsen och himmelsfärden, bles hon åter innerligt glad. Emellanåt afbröt hon läsningen med sina frågor, och innan barnen anade, hade winterastonen inbrutit.

"Jag måste nu gå hem, lilla Lena; men will du höra en liten sång desförinnan, så will jag sjunga en sådan, som är mycket omtyckt i söndagskolan?"

"Ack, ja, det wore så roligt."

Och Sofia sjöng med klar röst:

Den sköna ängen *).

Jag wet en äng, så frisk och grön,
Der morgondaggen strålar stön,

*). No 6 i andra häftet af Andeliga Sånger för barn af B. C.

Och Sarons lilja utan fläck
 Står wid den klara wattungäck
 Och bugar för en himmelsk wind
 Sin ostuldshwita kind.

Der ila lam i morgonstund,
 Att finna bet' på daggig grund,
 En snöhwit dufwa sänker sig
 Till dem, uppå den stilla stig,
 Och Herden sjelf framför dem går,
 De följa i hans spår.

Och fikonsträd och oljeträd,
 Der stå bland fält med gyllne säd.
 Der rodna bästa drufwors bär,
 Och mjölk och honung flyta der.
 Ja, wid hwart steg på ängen ser
 Jag under mer och mer.

Och se, den undersköna lund,
 Är plantad på en klippas grund,
 Som aldrig, aldrig bäfwa skall,
 Om hafwet än bröt in med swall.
 Om jord och himmel än förgå,
 Skall hon för ewigt stå.

Guds Ord den sköna ängen är,
 Hans trogna äro lammen der;
 Och Herden, klippan, på hvars grund
 Står fast det ewiga förbund,
 Är du och din rättfärdighet,
 Guds Son, i ewighet."

Efter sångens slut spred sig ett lyckligt
 leende öfwer Lenas drag. Sofia tog nu
 affked och lofwade att snart komma igen.

Den lilla sången hade haft ännu en
 åhörarinna uti madam Möller, som satt i
 kammaren innanför. Den hade väckt bättre
 känslor och glada minnen i hennes hjäl;
 ty det war en tid, då hon, såsom ett snällt
 söndagsskolebarn, mången stilla söndagsafton
 sjungit för sina föräldrar. Hon lutade
 omedwetet hufwudet i handen och grät bit-
 text, wid tanken på det förslutna.

4 Kapitlet.

Vi wilja nu titta in i fågelsångarens
 lilla mörka rum, midt öfwer gatan. Han
 satt som wanligt uti kakelugnsrån i den
 gamla ländstolen; men mot wanligheten
 hwilade pipan oröft på knäet, och han såg
 olycklig och lidande ut. Ingen under heller,
 ty gubben led af gikt; hans nätter woro
 sömnlösa, hans dagar plågfulla. Lenas

frågor framstodo för honom med dubbelt eftertryck.

Troligen hade han icke många månader qwar af sin lefnad, ty blef kölden ihållande, ökades sjukdomen och krafterna woro ringa. Stackars gubbe, han war så ängslig; tänk, om han och Lena finge följas åt. Men war det då så säkert, att han war på rätta vägen; ty han gief aldrig i kyrkan, och det brukade Lena ej heller göra, utan de tillbringade wanligtvis sina söndagar tillsammans. Men hela denna söndag hade hon ej syntts till; ty Koberg hade varit hemma hos Lena, i stället för att gå ute hela förmiddagen, och sedan hade Sofia kommit. Gubben längtade efter sin lilla vän, som han fruktade war sjuk, och hade ej giften så ansatt honom, skulle han säkerligen linakat öfver gatan för att höra, huru det stod till med henne. Tyft och sorgsen, sjuk och orolig satt den gamle i den mörka qvällen, då en liten gestalt, sedan länge kär och wälbekant, plötsligt wisade sig i dörren. Lena kröp upp i hans knä, och Märten märkte straxt, att det eljest tyfta

barnet nu undergått en fullständig förändring. Hon tog hans händer i sina, blickade gladt in i hans ögon, och ord flödade från hennes läppar; hela den underbara historien om Jesus upprepades till dess hufwudsakliga innehåll för gubben, som stundom lät höra ett undrande utrop, och lyssnade med owanligt spändt intresse till hwarje ord.

„Nu Märten“, tillade hon nästan andlös af det myckna talandet, „wet jag, hwad som menas med att wara hwit som snö; det är, när hjertat blifwit renadt i det blod, som flöt från Jesu sår, då först passas man i himmelen, och ser du, både jag och du få rum der, men wi få icke försumma att be Gud, så som David gjorde, ty wi hafwa också synder, lika som han.“

„Ja wisst hafwa wi det, Lena; men mina tror jag dock Gud förlåter, och dina äro wäl ej så farliga.“

„Säg inte så, Märten; du får ej komma till himmelen på det sättet, ty då skulle Gud ju icke hafwa stikat Jesus hit ned, om du och jag kunde hjälpa oss sjelfwa.“

„Wet du hwad, Lena, det ligger något uti hwad du nu säger, som jag icke tänkt på förr, och det må dock wara huru som helst, så blir jag nog inte länge här; måtte jag då komma in i Guds rike, såsom en fattig syndare, efter du säger, att det är wilkoret, ty har jag inte gjort något uppsätligt ondt, så har jag ej heller gjort något godt; det kostar således ej på att säga, att jag är nöjd med den lön jag får, såsom arbetarne i elfte tinman woro.“

„Wi så kanste följäs åt hem till Gud, Märten; du är gammal och orkar derföre ej lefwa, och jag är ung, men mitt hjerta är gammalt, och så kunna wi wara jennåriga; jag wet ej, huru det kommer sig att jag ofta tycker mig ej orka lefwa.“

Lena thystnade och lutade sitt matta hufwid mot gubbens bröst, och der sutto de, omfamnande hwarandra, desfa två, öfwer hwilka grafwen redan kastat sin skugga, hwilka wandrat genom lifwet på en törnbeströdd stig, men nu wid desfs slut tyckte sig börja skymta ett ljus, skönare än något de hittills kunnat tänka sig på jorden.

Thystnaden afbröts plötsligt af dörens knarrande ljud; den öppnades af Roberg, som med hög röst ropade:

„Lena! är du här, barn.“

Flickan sprang mot sin far, gladt öfverraskad, ty det hade aldrig förr händt, att han uppsökt henne, eller återwändt till hemmet wid denna tidiga tinna på aftonen. Han lyfte henne upp och bar henne öfwer gatan.

„Det är så kallt och blåsigt i qväll; du får aldrig mera wara ute så sent, Lena, ty då blir du sjuk, och jag will inte mista min lilla flicka.“

Barnet swarade med en förwånad blick, ty hon kände knappt igen sin far.

Wintern skred framåt, och Roberg gief med Lena till en god och skicklig doktor. Han undersökte hennes bröst, skakade på hufwidet och frågade, af hwad sjukdom modern hade dött, samt sade halshögt, då han ersor, att hon dött i lungdot:

„Jag kunde just tro det.“ Högt tillade han: „Du skall få slippa några medikamenter, ty de hjelpa dig inte, men gör allt hwad

du will, muntra dig så mycket du kan; här har du recept på ett plåster för hållet och något godt att taga in om natten, när hostan blir för swår, Gud ware med dig lilla barn!"

Madam Hagman, som också war med, förstod ganska wäl doktors mening, men wille ej tala derom hwarken med fadern eller Sofia; det war ej swårt att förutse, emad som förestod Lena, oaktadt hon själf ingenting lät märka, utan tycktes wara rätt glad och sade sig till och med wara mycket lycklig. Fadern war nu mer hemma om aftnarna, ty han hade gått in i en nykterhetsförening. De besparingar, som derigenom uppstod, användes nu till warmare kläder, en god mjuk säng och mera passande föda åt lilla Lena, som njöt så innerligt af hwarje småsak fadern hemförde. Roberg insåg snart, huru mycket bättre det war att se dottern glad och nöjd, än att dränka sina tillgångar och sitt medwetande i berusande drycker.

Så fort mörkret inbröt, somnade Lena wanligen; men när fadern kom hem, war

hon alltid färdig att tala litet med honom; ofta därades han af denna stenbara liflighet och började hoppas på wärens goda medverkan till ett bättre. Sofia war en slitig gäst hos dem; hon hade Bibeln med och läste wanligen högt derur, det ena kapitlet efter det andra, och sjöng sina små sånger. Ibland talade sliktorna om hwad de läst, hwarunder Lenas tankar wittnade om en owanlig djuphet och god uppfattning. Hon wille nödwändigt själf lära sig läsa, och både Sofia och fadern hjälpte henne dermed; det gick också förwånande lätt, ty hela hennes hjerta war med i underwisingen. Så snart hon war ensam, war det hennes fröjd att med mormors stora Bibel framför sig stafwa igenom, hwad hon sednast läst tillsammans med Sofia. Alla swårare ord gömdes, tills Sofia kom; hon fick äfwen, så godt hon förstod, förklara bethdelsen af det lästa. Obeskrifligt lycklig war Lena den dagen, då hon kunde hjälpligt läsa ett kapitel, och skyndade öfwer gatan till gamle Märten Grön, för att låta honom höra det. Umgänget dem emellan

blef allt ljusligare; gubben låg nu för det mesta till sängs, och Lena blef mera än någonsin ljuset i hans boning; alla twifwel och dunkelheter svingrades för gubben af barnets enkla klara tro.

„Wi skola följas åt, hem till Gud, Mårten;“ sade hon alltid, „war inte rädd du, döden är ej farlig, ty Jesus är ju uppståndelsen och lifwet.“

Lenas helsa, som en tid tycktes vara bethdligt bättre, ingaf nu ett godt hopp om, att hon skulle få lefwa. Hon följde med Hagmans till både kyrkan och söndagskolan, och dessa dagar woro icke många, men de skänkte hennes lif en högre sällhet, än hon någonsin förr anat. Andtligen bad hon sin far att gå med. „Jag orkar bättre, om pappa är med“, sade hon. Fadern bewektes genast att följa, ehuru årtal förgått, sedan han inträdt inom en kyrkodörr. När flickan icke mera orkade gå till kyrkan och fadern wille stanna hemma, blef hon så bedröfwad, att detta war skäl nog för honom att hwarje söndag öfwerwara gudstjensten.

5 Kapitlet.

En söndagsmorgon satt Lena med Bibeln på knäet och lyssnade till klockornas ljud. När de tystnat, suckade hon, ty i dag orkade hon ej gå i kyrkan. Hon började sedan sjunga en af sina älsflingslånger, som Sofia hade lärt henne:

Jag hwilar inwid Jesus,
Min själ ock finner tröst;
Hans högra hand mig håller,
Jag lutar till hans bröst;
Det dyra namnet Jesus,
Guds Lam Zimmanuel,
Som doft på wärens windar,
Omflägar det min själ.

Madam Möller gick och slyslade i rummet; hon war klädd för att gå ut, men ej till kyrkan, utan på besök till bekanta, såsom hennes wana war nu för tiden. Orden anflogo äfwen denna gång en länge förstummad sträng i hennes själ. „D!“ tänkte hon, „äfwen jag har en gång haft min glädje och min tröst i Jesus, och nu behöfde jag den bättre än någonsin; då hade jag

mycket annat, som glädde och fröjdade mig, nu deremot kan jag kallas tröst- och glädjelös." Lena tystnade och betraktade madam Möller; slutligen sade hon:

„Hanna, säg, hvarföre går du aldrig i kyrkan?"

„Emedan jag är för eländig; det war en tid, då jag aldrig försummade kyrkogången, men då war jag lycklig. Jag gitter ej tänka på den tiden, och derföre stannar jag hellre hemma."

„Men, Hanna, i kyrkan bedja de ju för alla eländiga, bedröfwade och bekymrade; jag tycker du skulle ha godt deraf. Gör mig till wiljes och gå i dag, bara i dag."

Lenas allwarliga, nästan sorgsna ton förwånade madam Möller.

„Ja, jag skall gå", sade hon slutligen, „kanst du göra mig någon nytta."

„Det är säkert; jag skall be Gud för dig, medan du är i kyrkan", sade barnet ifrigt.

Madam Möller såg på sina kläder och sade suckande:

„Ack! hwem kunde wäl tro, att jag en dag skulle gå i kyrkan med sådana kläder

som dessa? Det gör wisserligen ingenting, ty ingen, som sett mig förr, ser mig nu, och det är min enda tröst; jag är lit tusende här i denna stora fattiga skara."

Med ett hopplöst utseende lemnade hon hemmet. Lena föll på knä och bad Gud för den stackars Hanna.

Denna gick ändå ej i den närmaste kyrkan, ty hon wille ej träffa någon af sina bekanta, utan till en från hennes boning långt afsläpjen, dit hon anlände så tidigt, att högst få platser ännu woro upptagna. Hanna tog plats i en bänk wid dörren; allt war så tyst och högtidligt, att hon nästan blef wemodig till sinnes. Det föreföll henne, som om den Gud, hon så länge flytt, nu stod wredgad framför henne; hon wille stå upp och fly, men tycktes quarsällnen af en osynlig makt. Ljusware minnen waktade, och hon erinrade sig, då hon stod i den lilla landtkyrkan och hörde den gamle hwithåriga kyrkoherdens förmaningar, dem hon för längesedan hade glömt; hon kom ihåg sina kära föräldrar, som hon snart sagt flydde ifrån, ty hennes giftermål

liknade mer en flykt än en glädjefest. Församlingen började fylla det stora templet, men Hanna märkte det knappt; hon såg ej upp, förvån orgelnus toner afbröto hennes sorgsna tankar, och gudstjensten, med sina wälfända böner, begynte. Huru slagen kände sig ej den stackars qwinnan, kring hvars hjerta åren bildat en hård skorpa, då syndabekännelsen lästes. Alltefter som gudstjensten framskred, weknade hennes sinne, och när predikanten uppsteg på predikstolen och läste texten, som lydde: „Det står Guds folk en rolighet tillbaka;“ då lysnade hon med hela sin själ till salighetens budskap. Orden woro allwarliga och innerliga; de fröjdade månet hjerta i denna församling, hvars flesta medlemmar utgjordes af arbets- och sjöfolk, menniskor, för hwilka lifwet icke war någon rolighet, någon hwila, utan endast strid med brist och nöd. Dessa hjertan lystades genom tron öfwer allt omkring dem emot den sköna dag, då Herren skall bjuda sina barn att gå in i det rike, som dem tillredt är sedan werldens begynnelse. Der skall ingen kämpa eller

arbeta sig trött, utan hwilan skall wara ett ljust arbete och arbetet en werksam hwila.

Hanna gick hem. Hon såde ingenting till Lena, men hennes ögon woro röda af gråt. Hela weckan war hon owanligt stilla och tyfslåten, samt wida mindre retlig än förut. Hon war äfwen wänligare mot flickan, samt bad henne i skymningen sjunga sina sånger, och när Lena war trött, tog madam Möller Bibeln och läste högt derur. Söndag efter söndag gick hon till samma kyrka; till och med wandringen dit gjorde henne godt, och utsigten från berget, på hvars plåtå kyrkan war byggd, talade upplifwande till detta sinne, som började blifwa så öppet för det sköna och upphöjda, att det, som förr kändes tryckande, nu lifwade det samma.

Allt efter som den lilla sjuka Lena blef swagare, blef Hanna ömmare emot henne. Detta war en ny källa till glädje och tacksamhet för flickan, som ju mer hon nalkades sin resas mål, syntes instämma i Davids ord: „Lofwa Herren, min själ, och förgät icke, hwad godt, Han dig gjort hafwer.“

Hennes lif war uppfylldt af tacksamhet och lof, hennes mun talade fällan om annat än det goda, som Herren bewisade henne.

6 Kapitlet.

Den långa, kalla vintern hade flytt, och våren med sina milda slägtar lifwade åter naturen. Solen gaf nytt lif åt allt, men icke åt lilla Lena, som tycktes blifwa mer och mer skugglik. Hennes ansigte antog ett sken af frid, för hvilken det hittills varit främmande. Sofia hade skänkt henne en geranium med små röda och hwita, wäl-luktande blommor, och Märten en guldgul kanariesägel i en gammal rödmålad bur. Dessa skatter woro en outtömlig glädjekälla för den sjuka flickan. Su bättre hon lärde läsa, ju flitigare besökte hon Märten, och då hostan icke hindrade henne, kunde Lena läsa mången timma för sin gamle vän.

Både Lena och Märten hade fått en ny vän uti den gamle predikanten, som madam

Möller tyckte så mycket om att höra; han förklarade tydligare salighetens väg både för gubben och barnet, hwilka aldrig tröttnade wid att höra honom. Som Märten ej mera orkade gå omkring med sina säglar, sålde han dem under hand i hemmet och erhöll derigenom så mycket, att han kunde bestrida sina små utgifter för den korta tid, han hade qwar i lifwet. Således uppfyllde Herren hans innerliga önskan, att icke behöfwa ligga någon menniska till last och minst af allt behöfwa intagas på försörjningen.

Jakob Roberg satt en wacker Aprilafton med sin dotter i knäet. Hennes hufwud hwilade mot hans axel och hennes händer lågo hopknäppta, under det ögonen följde faderns minsta rörelse, medan han läste sin tidning. När han slutat läsningen och lagt tidningen ifrån sig, sade hon sakta:

„Pappa, är det för mörkt att se mera?“

„Nej, icke om man sätter sig wid fönstret.“

„Nej, läs då någonting för mig.“

„Swad will du jag skall läsa, mitt barn?“

„Någonting ur Bibeln, pappa“, sade hon och sträckte sig efter boken, som låg på byrån nära bredvid dem.

„Hvar skall jag slå upp, Lena?“ frågade fadern och tog boken af henne.

„Se här, det passar bra, Joh. Ev. 14 kap.“ — Lena visste nemligen, att fadern icke var så bekant med Bibeln, att han kunde slå upp de ställen, hon önskade, och därför gjorde hon det. Fadern började och barnet satt stilla med slutna ögon och tycktes slumra; men då kapitlet var slut, wände hon på bladen och pekade på Joh. Upp. 7 kap. „Uck se, detta, från den nionde versen, wille jag också gerna höra.“

Robergs röst darrade under läsningen. „Är det nog nu Lena“, frågade han sakta.

„Ja tack, tack pappa!“

Våda tego en stund. Sedan stynnningen fullständigt inbrutit och man ej mera kunde skönja hvarandras anletsdrag, sade Lena med låg röst: „Pappa, jag tror, att jag snart får komma dit.“

„Hwärt?“ frågade Roberg, liksom förstod han ej hennes anthyding.

„Till den stora skaran af alla släkter och folk och tungomål, som stå för Lammet i vida hvita kläder och palmer i händerna.“ Lena såg härvid drömmande mot en liten fläck på himlahwalswet, der en gyllene sky just nu drog framåt. Skorstensarne och de höga taken skynde snart bort den ilande skyn, och då den var försvunnen, tillade hon: „De skola intet mer hungra eller törsta, icke heller skall solen falla på dem, icke heller någon hetta, ty Lammet, som midt i stolen är, skall regera dem och leda dem till lefwande wattukällor, och Gud skall aftorka alla tårar från deras ögon.“

Fadern wägade ej tala, stora tårar runno utför hans kinder, och owijs om huruvida flickan somnat, rörde han sig ej ur stället, för att icke störa henne. Slutligen klingade som en ton ur hans hjerta orden: „Du blir mycket ensam!“

„Ja, mycket ensam“, swarade han och tryckte barnet tätt intill sig.

„Pappa, du får lof att komma till mig efteråt“, ropade hon med ifrig och temligen stark röst.

„Om jag icke är för dålig, Lena; jag tror inte jag passfar der.“

„Tala inte så, pappa; Gud kan göra dig hwit, hwit som snö, om du bara ber till Honom; jag har gjort det, och Han hörde mig samt förlät mig alla mina synder; Han will säkert äfwen höra dig. Jag skall lära dig min bön: „twå mig, att jag må snö-hwit warda.“ Sedan tillade hon med glad och förtröstansfull röst: „Jag wet, du kommer till Gud i himmelen, jag har så ofta bedt Honom derom.“

Robergs hjerta war uppfylldt af smärta, han kunde inte swara, men ur djupet af detta hjerta uppsteg till nådathronen denna bönesuck: „Herre, förbarma dig öfwer mig!“

Lilla Lena lemnade ej mera sin säng, hon tycktes ej lida, men klagade öfwer en oupphörlig wanmakt. Hanna Möller lemnade henne fällan, utan war hos henne både dag och natt. Nu började hon att sjunga de sånger hon lärt, den tiden då hon sjelf gick i söndagskolan. Under många år war hon wäl bewandrad i Guds ord samt kände till gamla och nya Testamen-

tets skönaste löften, äfwen som sammanhaget dem emellan. De hade icke förr lefwat i hennes eget hjerta, men nu war jordmånen beredd, och daggen ofwanifrån föll på den himmelska säden. Lena talade nu ofta med henne i full trosriksheet om det ewiga hemmet, och Hanna lärde af det döende barnet och blef såsom ett läraktigt barn. En söndagsmorgon i Maj syntes flickan bättre; hon bad att blifwa påklädd, och hennes far bar henne fram till fönstret, dit de nu flyttat hennes säng. I det han tog plats wid hennes sida, sade han:

„Jag lemnar dig ej mera Lena, inte i morgon heller, jag har sagt ifrån på giuteriet, att de ej skola wänta mig på en wecka.“

Barnet log wemodigt och sade: „Pappa, hör du klockorna?“

„Du lofwade ju att alltid gå dit, när du hör dem och ej är sjuk.“

„Ja, men inte i dag.“

„Nej, jag menar nästa söndag och sedan alla söndagar, under någon af gudstjensterna. Får jag nu Bibeln, skall jag göra märken med blyertspennan wid alla de verser, som

jag tycker bäst om, och de kapitel, jag ber dig läsa mest." Detta upptog en stor del af förmiddagen. Efter middagen kom Sofia. Innan barnen skildes åt, bad Lena Sofia, att hon skulle sjunga, och hon sjöng:

Här är möda, här är gråt,
Här man möts och skiljes åt,
Der skiljas wi ej mer.
O det blifwer saligt, saligt, saligt, saligt!
O det blifwer saligt!
Då wi aldrig skiljas mer!

Sofia kunde knappt tala för tårar, hon visste, hvarföre Lena bad henne sjunga den sången; men hon gjorde det ändå, kysste sin lilla sjuka vän och sade muntert:

"I morgon kommer jag till dig med en bundt gullwifwor och hwitfippor, jag har hört, att de skola wara utspruckna."

"Tack, kära snälla Sofia, tack!" hwistade Lena, och de skildes.

Senare på aftenen kom madam Hagman på besök. Hon såg genast, att lifwets wägor gingo satta, att den sista snart skulle lägga sig mot ewighetens strand. Roberg satt stilla i stum sorg och märkte knappt,

att någon war i rummet. Madam Hagman kysste Lena på pannan och sade:

"Du är snart hemma nu hos Jesus, lilla Lena." Flickan öppnade sina ögon och såg vänligt på den tilltalande, men tillslöt dem strax derpå och låg derefter orörlig i flera timmar. Hanna kom äfwen in. Hon betraktade länge under djup tyftnad det slumrande barnet, och, som mörkret tilltog, tände hon ljus och ställde det bakom hufwudgårdens, tog derpå flickans lilla hand mellan sina till affed och lemnade sedan fader och dotter allena.

"Pappa" sade Lena, och fadern böjde sig mot henne, "jag är så trött. Hvarföre är här mörkt, pappa, jag tycker inte om mörker?"

Roberg tog ljuset och ställde det på bordet midtför sängen. Lenas ögon woro widöppnade — men så förändrade.

"Pappa!" ropade hon ängsligt, "jag kan ej se dig, jag känner dig bara."

Fadern stod hopplös, torfande hennes fulltiga panna, under det han innerligt kysste hennes kalla händer. Åter föll hon

i sömn och tycktes drömma; hon talade om sin far, fattade hans arm och bad honom icke stanna, utan följa med henne, hon war rädd att gå ensam.

Sedan blef hennes sömn jern och lugn. Just som solen uppgick öfwer den stora stadens gator och gränder, höjde sig äfwen lilla Lenas ande på snöhwita wingar, åtföljd af himmelska ledsagare, till den stad der ingen sol behöfves, ty Jesus sjelf är Solen deri.

7 Kapitlet.

Lidigt samna morgon hade Sofia helt tyst gått upp och klädt sig, samt lemnat hemmet för att besöka sin sjuka wäninna. Under wandringen genom de öde gatorna och dystra gränderna såg hon ännu alla fönster tomma och alla portar stängda. Hon tänkte på, huru glad Lena skulle blifwa, då hon fick se blommorna, och denna tanke påskyndade hennes gång. Snart war hon

utom staden. Wackra landthus lågo i gröna trädgårdar; innanför stateten prunkade präktiga narcisser och tulpaner. „Ack, om jag hade en enda sådan att ge Lena“, tänkte hon, men det war omöjligt, och hon skyndade i stället dit, der blommor växte fritt för alla. Zfrigt plockade hon hela förklädet fullt; derefter satte sig det lilla stadsbarnet ett ögonblick wid en häck och inandades i djupa andedrag den rena, balsamiska morgonlusten. Huru len war icke denna luft i hennes lungor, mot det qwalm och de ohelsosamma dunster, hwaraf stadslusten war uppfyllt; fåglarne fjöngo muntert, gräs och blommor woro så uppfriktade och fuktade af ymnig dagg. Sofia suckade öfwer, att Gud ej ställt det så, att hennes hem låg utom staden. Men tiden gick och hon måste skynda hemåt, då hon hörde en af stadens närmaste klockor slå sex. Nu fick hon brådtom. Gatorna sågo helt anorlunda ut efter en timmas mellantid. Ändtligen stod hon flämtande wid Lenas dörr. Den war oläst. Hon gick in, ty hon wistste, att Lena brukade stå upp, då

fadern wid denna tid gick till sitt arbete. Men huru öfverraskad blef hon icke, då hon fick se Roberg sittande wid Lenas säng, med hufwudet lutadt i handen. För att icke störa, smög hon sig på tå fram till wäninnans säng, men stannade helt förlägen, då allt war så tyst och fridfullt. Hon såg förskräckt på lilla Lena och fann med ens, att hon war död. Med en tårström kastade hon sig ned bredwid henne och låg der ännu, då hennes mor kom och sökte henne. Madam Hagman, som hade anat att Sofia gått till den sjuka, skyndade dit för att hemta henne. Sedan mor och dotter bedt till Gud om en salig död, strödde de de friska blommorna i bädden, så att de bildade ett täcke öfwer den döda, öfwer hvars panna en himmelsk frid hwilade.

Sedan gingo de båda in till gamle Märten, för att omtala att hans wäninna före honom blifwit hemkallad. Wid denna sorgliga underrättelse sade den gamle blott:

„Bäst att hon somnade förut; hon hade kanske blifwit ledsen att dröja efter; det

blir wäl, på Guds makt, inte länge wi skola wara åtskiljda.“

Så war det äfwen, ty inom två dagar utandades Märten sin sista suck, i ett saligt hopp på Frälsaren, som i sin kärleks namn trofast lofwat att wara med oss in i döden och bekänna oss inför sin himmelske Fader.

Gubben och barnet begrofwos sida wid sida i en gemensam graf, och den fromme presten för rättade jordfästningen, hvarunder mången öskrymtad tår föll utför de kringståendes kinder. Der hwila de nu till uppståndelsens dag; men deras själar fröjdas i Herrrens närhet, der alla jordiska bekymmer äro utbytta mot en ewig frid.

Någon tid efter Lenas död låg madam Möller en afton waken och lyfsnade till stormens tjut; hon war bekymrad öfwer sin man, som hon wäntade hem, ty han hade icke skrifwit på länge; men nu bar hon ej längre ensam på sina bekymmer; hon förde dem fram till Jesus, och han tog af henne den tyngsta delen. Hon hade äfwen bedt honom förändra mannens hjerta och hoppades nu, att gladare dagar skulle

komma att gry i deras gemensamma lif. Denna natt såg hon honom så tydligt för sig i drömmen, att hon måste slå upp böneboken, när hon wakenade, och bedja Gud förbarma sig öfwer honom, så att han öfwergåfwe syndens väg och blefwe en sann kristen. En liten tid derefter fick hon weta, att det skepp, på hwilket Joseph war matros, fövolyckats, och att endast några man af besättningen blifwit räddade. Hon packade in sina saker och afgick med första tåg till det ställe, dit besättningen blifwit affänd.

Swäfwande mellan fruktan och hopp, led hon mycket på den långa resan. När hon äntligen kom fram, fick hon emottaga den sorgliga underrättelsen, att hennes Joseph war en af de fövolyckade. De qwarlewande kunde dock gifwa henne dyrbara underrättelser, och en af dem, som warit hans synnerliga vän, berättade, att deras kapten war en from man, som wunnit mycket inslytande öfwer folket, samt att Joseph Möller warit en af de mest gripna under de bibelstunder, kaptenen hållit under resan. Sista söndagen hade han till och

med sagt till sin vän: „jag behöfwer taga till mig dessa orden, ty jag har en känsla af, att wi icke komma hem med lifwet.“

Hans enka förjde, men tackade Gud, som gifwit hennes lif ro och hennes hjerta frid. Nu uppsökte hon sina gamla föräldrar och blef dem och hela socknen till stor hjelp och wälsignelse.

Jakob Roberg war länge djupt förkrossad, men Hagmans gjorde allt för att trösta honom. En dag förwånade han dem med den underrättelsen, att han ämnade resa till Amerika. De wille öfwertala honom att stanna, ty han hade ju, sade de, sin bergning och flere goda wänner i hemlandet, då han der skulle wara en fullkomlig främling. Men ingenting hjälpte.

„Nej, nej, det är för tomt efter lilla Lena, jag uthärdar ej saknaden efter henne. Då jag om aftonen kommer hem, har jag ingen att tala wid, och tanken på henne förkrossar mig, om jag stannar hemma, och därför, till Amerika will jag fara; jag söker icke rikedom, endast ombyte af föremål och träget arbete.“

Det sista besöket före afresan gällde lilla Lenas graf. Han gick der ensam bland wårdarna, och ingen såg de stora tårar, som runno utför hans kinder. Han tog en grästorfwä med sig, för att plantera den i sitt nya hem på andra sidan hafwet, dit minnet af det trogna förklarade barnet följde honom skyddande och wälsignande.

Och du, min lille läsare, hwad gör du? Liknar du Sofia, som hjälpte sin mor, wårdade sina syston, tog wara på det ord, som talades, och i kärlek underwisade sin lilla okunniga wän och offrade sitt eget nöje för hennes bästa? Eller liknar du lilla Lena, som war ett litet ljus för den gamle okunnige Märten, sin kalla, sträfwä granne, madam Möller, och sin lifnöjde fader? Om du än har en liten kraft, ett litet pund, gräf ej ner det du eger, utan nyttja det som lilla Lena, hwilken genom tron på Herren Jesus ändtligen fick sin bön hörd och blef „hvit som snö.“

Barnens sång.

Det blir något i himlen för barnen att få,
För de barn, som i Herranom dö,
De få kronor af guld, de få harpor också,
De få kläder så hwita som snö.
Det blir något att få, det blir något att få,
Det blir något för barnen att få;
I den himmelska stad, der hwar tunga är glad,
Det blir något för barnen att få.

De få wandra omkring på de gator af guld,
De få sjunga med englarna der;
De få skåda Guds Lam, som borttog deras skuld,
De få se honom såsom han är.
Det blir något att få, det blir något att få,
Det blir något för barnen att få;
I den himmelska stad, der hwar tunga är glad,
Det blir något för barnen att få.

De få sitta till bords i Guds herrlighets hus,
De få äta det lefwande bröd;
Herren Gud dem upplyser, han är deras ljus;
Icke natt finnes der, icke död.
Det blir något att få, det blir något att få,
Det blir något för barnen att få;
I den himmelska stad, der hwar tunga är glad,
Det blir något för barnen att få.

De få dricka ur strömmen, som går från Guds tron,
De få njuta ewinnerlig tröst;
De få sjunga Guds ära med jublande ton,
De få hvila wid Frälsarens bröst.
Det blir något att få, det blir något att få,
Det blir något för barnen att få;
I den himmelska stad, der hwar tunga är glad,
Det blir något för barnen att få.

